

Georg Friedrich Händel (1685 – 1759)
Rinaldo, HWV 7a (versió de concert)
 Llibret de Giacomo Rossi

Ouverture	Obertura
ATTO PRIMO SCENA I	ACTE I ESCENA 1
<i>Città di Gerusalemme assediata, con porta in prospettiva, da cui escono soldati alla battaglia. Da un canto si vede grandissimo padiglione con trono di cui siede Goffredo circondato dalle guardie, da Rinaldo, da Almirena, e da Eustazio.</i>	<i>Ciutat de Jerusalem assetjada, es veu una porta, des de la qual surten soldats a la batalla. D'una banda es pot veure un enorme pavelló amb un tron on Goffredo seu envoltat de guàrdies, Rinaldo, Almirena i Eustazio.</i>
Recitativo <u>Goffredo</u> Delle nostre fatiche siam prossimi alla meta, o gran Rinaldo. Là in quel campo di palme omai solo ne resta coglier l'estrema messe, e già da' lidi eoi spunta più chiaro il sole, per illustrar co' rai d'eterna gloria L'ultima di Sion nostra vittoria.	Recitativu <u>Goffredo</u> De la nostra fatiga estem gairebé al final, gran Rinaldo. Allà en aquell camp de palmeres ara només queda recol·lectar la darrera collita, i ja des de les costes del mar despunta el sol més brillant, per il·luminar amb els seus raigs de glòria eterna la nostra última victòria a Sió.
ARIA <u>Goffredo</u> Sovra balze scoscese e pungenti il suo tempio la gloria sol ha. Né fra gioie, piaceri e contenti i bei voti ad appender si va.	ÀRIA <u>Goffredo</u> Per sobre de muralles escarpades i punxegudes surt la glòria del seu temple. Segur que entre alegries, plaers i satisfaccions, escoltarem bones notícies.
Recitativo <u>Rinaldo</u> Signor, già dal tuo senno, e dal valor di questo braccio armato, piange l'Asia rubelle nell' estreme agonie l'ultimo fato; onde al suono ammirando del glorioso tuo nome caderan quelle mura oppresse e dome. Ciò, che solo mi resta, o prence invitto, è, cogli alti imenei della bella Almirena giunger a questo cor più lieta sorte; ch'unita la virtù, sempre è più forte	Recitativu <u>Rinaldo</u> Senyor, seguint el teu desig, i gràcies al valor d'aquesta força armada, l'Àsia rebel plora en agonia extrema per l'últim destí. El simple esment del teu gloriós nom destruirà aquestes muralles i torres. Tot el que em queda, oh, príncep invicte, pel meu prompte matrimoni amb la bella Almirena, és portar a aquell cor més felicitat, que, unida, la virtut sempre és més forta.
<u>Goffredo</u> Chi non cura 'l nemico, i precipizi affretta, o forte eroe. Sul sentier della gloria tu non devi arrestar in piè nel corso; vinta Sion, prendi da me la fede, Almirena ti fia bella mercede.	<u>Goffredo</u> Cap força enemiga pot sotmetre't, oh, gran heroi! En el camí cap a la glòria no t'has d'aturar. Vençuda Sió, creu en la meva paraula, Almirena serà la teva gran recompensa.
<u>Almirena</u> Rinaldo, amato sposo, eh! Ti sovvennga, ch'ogni ritardo è inciampo	<u>Almirena</u> Rinaldo, estimat espòs! Recorda que cada retard és un obstacle

nella bella carriera della gloria guerriera.	en la bella carrera de glòria guerrera.
Va, pugna ardito in campo, sì, che Sion scuota quel giogo indegno; che la face d'amore Spesso gela nel sen marziale ardore.	Ves, lluita intrèpid al camp de batalla, sí, que Sió s'alliberi d'aquell jou indigne; que la flama de l'amor alimenta el si del fogós guerrer.
ARIA <u>Almirena</u> Combatti da forte, che fermo il mio sen piacer ti prepara, contenti d'ognor. Con face di gloria bell' iri seren adesso risplenda nell'alto tuo cor.	ÀRIA <u>Almirena</u> Lluita amb valor, perquè el meu si t'espera ple de plaer i alegria. Els teus ulls brillen de glòria per la noblesa del teu cor.
Recitativo <u>Eustazio</u> Questi saggi consigli accogli nel tuo sen, prode guerriero	Recitatiu <u>Eustazio</u> Aquests consells savis acull al teu si, valent guerrer.
<u>Rinaldo</u> Quanto possente sei, bandato arciero!	<u>Rinaldo</u> Que poderós ets, arquer diví!
ARIA <u>Rinaldo</u> Ogn' indugio d'un amante è una pena acerba e ria. Il timore sempre lo sferza, la speranza seco scherza, or lo prova l'anima mia.	ÀRIA <u>Rinaldo</u> Per a un amant, cada retard és una pena amarga i cruel. La por el flagel·la, l'esperança es riu d'ell, la meva ànima ho sap bé.
SCENA II	ESCENA 2
<i>Argante esce dalla città in un carro trionfale tirato da cavalli, e seguitato da un gran numero di guardie a piedi, e gente a cavallo, e discendendo con un corteggio solenne s'accosta alla persona di Goffredo, che si muove per incontrarlo.</i>	<i>Argante abandona la ciutat en un carro triomfal tirat per cavalls, seguit d'un gran nombre de guardes a peu i a cavall, i baixant amb un seguici solenne, s'apropa a Goffredo, que surt a trobar-lo.</i>
ARIA <u>Argante</u> Sibillar gli angui d'Aletto, e latrar vorace Scilla parmi udir d'intorno a me. Rio velen mi serpe in petto, ne ancor languida favilla di timor pena mi diè.	ÀRIA <u>Argante</u> Sento al voltant les serps d'Al·lecto i el voraç lladruc d'Escil·la. Un riu de verí serpenteja al meu pit, on palpita amb temor encara, llangorós, i m'inspira pena.
Recitativo <u>Argante</u> Goffredo, se t'arrese sin qui fortuna, ella inconstante sempre può ben cangiar sue tempre; e se saggio tu sei, ascolta i detti miei, per ristorar in parte I scambievoli oltraggi,	Recitatiu <u>Argante</u> Goffredo, fins ara t'ha somrigut la inconstant fortuna, avui mateix podria canviar el seu caprici, i si ets savi, escolta el que et dic. Per restaurar en part els mutus ultratges,

<p>chiedo, che si sospenda sol per tre giorni 'l marzial furore; tanto devi a tuo prò, tanto al mio onore.</p>	<p>demano que se suspengui, només durant tres dies, la fúria marcial; això servirà tant al teu bé, com al meu honor.</p>
<p><u>Goffredo</u> Chi su base del giusto appoggia l'alte imprese, non teme della sorte i crudi eventi. Tu con superbi accenti grazie richiedi, e pur ti fian concesse, che d'un'anima grande leggerai con rossor i pregi in esse.</p>	<p><u>Goffredo</u> Aquells que, sobre la base de la justícia, donen suport a nobles empreses, no han de témer el destí ni els esdeveniments cruels. Amb orgullosos paraules demanes clemència, i et serà concedida, aquesta demostrarà l'honor i els mèrits d'una ànima superior.</p>
<p>ARIA <u>Goffredo</u> No, no, che quest'alma scontenti non dà, con placida calma Giovare sol sa. ch'e grande il diletto d'un nobile petto, ch'a gloria sen va. (Va via con gli altri)</p>	<p>ÀRIA <u>Goffredo</u> No, no, aquesta ànima no dona disgusts, amb plàcida calma, només sap fer el bé. Gran és la delícia d'un pit noble, que marxa a conquerir la glòria. (Surt amb els altres.)</p>
SCENA III	ESCENA 3
<p>Recitativo <u>Argante</u> Infra dubbi di Marte resta sospeso il cuore; ma più vaneggia oppresso ne' pensieri d'Armida, ch'amante in un e mia compagna fida, de' marziali eventi nelle ziffre del fato corse a spiar gl'arcani, per render de' nemici i moti vani.</p>	<p>Recitatiu <u>Argante</u> Enmig del descans de Mart, resta tranquil el meu cor; però pateix i desvaria amb pensaments d'Armida, qui, amant i companya fidel, va córrer a desxifrar els arcans dels esdeveniments marciais, per fer vans els moviments dels enemics.</p>
<p>ARIA <u>Argante</u> Vieni o cara, a consolarmi con un sguardo tuo sereno! Il tuo volto può bear mi, e scacciar il duol dal sen.</p>	<p>ÀRIA <u>Argante</u> Vine, estimada, a consolar-me amb la teva mirada serena! El teu rostre em pot beneir, i calmar el dolor del meu si.</p>
SCENA IV	ESCENA 4
<p><i>Armida in aria, che canta salendo sopra un carro tirato da due dragoni, i quali gettano dalla bocca fiamme e fumo.</i></p>	<p><i>Armida vola pels aires cantant asseguda en un carro tirat per dos dracs que treuen flames i fum per la boca.</i></p>
<p>ARIA <u>Armida</u> Furie terribili! Circondatemi, S equidatemi Con faci orribili!</p>	<p>ÀRIA <u>Armida</u> Fúries terribles! Envolteu-me, seguiu-me amb rostres horribles!</p>
<p><i>Arrivato il carro a terra, li dragoni lo tirano sin'al cospeto</i></p>	<p><i>Quan el carro arriba a terra, els dracs el porten fins a Argante.</i></p>

<i>d'Argante.</i>	
Recitativo ed accompagnato <u>Argante</u> Come a tempo giungesti, cara, per consolar l'anima smarrita; io, ch'alla tua partita frettoloso anelai, impaziente il tuo ritorno attesi, e a quel tiran richiesi breve tregua nel campo, all'Asia per saper se v'è più scampo.	Recitatiu i accompagnato <u>Argante</u> Arribes a temps, estimada, per consolar una ànima afligida; jo, que tant desitjava la teva partença, esperava impacient el teu retorn; he demanat al tirà una treva curta al camp de batalla, per saber si hi ha esperança per al regne afligit d'Àsia
<u>Armida</u> Signor, se ben confusi Son gli enigmi del fato, io con note tremende pur forzai quell'abisso a scior in chiaro suon distinti accenti, ed a mie brame ardenti rispose in tuono amico: "Se dal campo nemico svelto fia di Rinaldo il gran sostegno, spera pur d'Asia il desolato regno."	<u>Armida</u> Senyor, malgrat que els enigmes del destí són confusos, jo, amb veu ferma, per aconseguir que en aquell abisme em fos donada resposta, he parlat amb diverses veus, i als meus desitjos ardents respongué amb to amable: "Si el campament enemic es priva del gran suport de Rinaldo, hi ha esperança per al desolat regne d'Àsia".
<u>Argante</u> Corro a spegner quell'empio.	<u>Argante</u> Acabaré amb aquell impiu.
<u>Armida</u> T'arresta, o caro, e sol di me fia cura, d'allontanar quel forte dalle squadre nemiche, nel mio poter t'affida!	<u>Armida</u> Atura't, estimat, em correspon a mi allunyar aquell heroi de les esquadres enemigues, confia en el meu poder!
<u>Argante</u> Parto, e in te sol l'anima mia confida (Va via)	<u>Argante</u> Me'n vaig, i en tu només confia la meva ànima (Surt.)
ARIA <u>Armida</u> Molto voglio, molto spero nulla devo dubitar. Di mia forza all'alto impero saprò il mondo assoggettar.	ÀRIA <u>Armida</u> Com més en tinc, més espero, no hi ha dubte. Amb la meva força i el meu poder puc sotmetre el món.
SCENA V	ESCENA 5
<i>Luogo di delizie con fonti, viali, ed uccelliere in cui volano, e cantano gli uccelli. Almirena, e Rinaldo.</i>	<i>Paratge deliciós amb fonts, avingudes i gabials on els ocells volen i canten. Almirena i Rinaldo.</i>
ARIA <u>Almirena</u> Augelletti, che cantate, zefiretti che spirate aure dolci intorno a me,	ÀRIA <u>Almirena</u> Ocellets que canteu, dolces brises,

il mio ben dite dov'è ?	deliciosos aires al meu voltant, digueu-me: on és el meu estimat?
Recitativo <u>Almirena</u> Adorato mio sposo, vieni a bear quest'alma!	Recitatiu <u>Almirena</u> Espòs estimat, vine a fer feliç aquesta ànima!
<u>Rinaldo</u> Al suon di quel bel labbro corron festosi a te gli affetti miei, e quella fiamma illustre, Ch'in me vie più s'accende da' tuoi bei lumi, o cara, prende il gran fuoco ad avamparmi il core.	<u>Rinaldo</u> Al so d'aquells bells llavis, els meus afectes corren cap a tu, i aquella flama il·lustre, que creix dins de mi il·luminada per les teves belles llums, estimada, s'encén i crema el meu cor.
<u>Almirena</u> Bella stella d'amore nelle pupille tuo folgora il lume.	<u>Almirena</u> Bella estrella d'amor la llum fulgura a les teves pupil·les.
<u>Rinaldo</u> Per te sola, o mio nume, in dovuto olocausto ardon le faci mie, fuman gl'incensi di fervidi sospiri.	<u>Rinaldo</u> Per a tu sola, deessa meva, en el degut holocaust cremen les meves galtes enceses de desig.
<u>Almirena</u> Tu solo a' miei martiri porgi placida calma.	<u>Almirena</u> Només tu aconseguixes calmar els meus.
<u>Rinaldo</u> Per te vive il mio cor, si strugge l'alma.	<u>Rinaldo</u> Per tu viu el meu cor i es consumeix la meva ànima.
DUETTO <u>Almirena</u> Scherzano sul tuo volto le grazie vezzosette a mille, a mille.	DUET <u>Almirena</u> Alegra el teu rostre la joia de l'amor per sempre, sempre.
<u>Rinaldo</u> Ridono sul tuo labbro i pargoletti amori a mille, a mille.	<u>Rinaldo</u> Que rigui als teus llavis el goig de l'amor per sempre, sempre.
<u>Almirena e Rinaldo</u> Nel bel fuoco di quel guardo Amor giunge al forte dardo care faville.	<u>Almirena i Rinaldo</u> En el bell foc d'aquella mirada, l'amor uneix a la fletxa forta les ardents espurnes.
SCENA VI	ESCENA 6
<i>Armida strappa a forza Almirena dalle mani di Rinaldo, e vuole condursela via</i>	<i>Armida arrabassa per la força Almirena de les mans de Rinaldo, i vol emportar-se-la.</i>
Recitativo <u>Armida</u> Al valor del mio brando cedi la nobile preda!	Recitatiu <u>Armida</u> Al valor de la meva espasa, cedi la noble presa!

<u>Almirena</u> Oh dei, che fia?	<u>Almirena</u> Oh déus, què passa?
<u>Rinaldo</u> Non cederò Almirena, se col fulmine in mano La chiedesse il Tonante.	<u>Rinaldo</u> No cediré Almirena, encara que la reclami Júpiter amb un llamp a la mà.
<u>Armida</u> Tanto ardisci, arrogante?	<u>Armida</u> Ets tan agosarat, arrogant?
<i>Rinaldo tira la spada contro Armida, che pure impugna pure il ferro contro di lui, e si mette in atto di battaglia; ma mentre sono per battersi, discende una nuvola negra, ripiena di mostri orribili, che mandano fuori fiamme, fumo e muggiti, e coprendo Armida ed Almirena, le porta seco in aria, lasciando in loro vece due furie, che dopo aver deriso Rinaldo, si profondano sotterra.</i>	<i>Rinaldo presenta la seva espasa a Armida, que també sosté la seva contra ell, i comença una lluita; però quan estan a punt de lluitar, descendeix un núvol fosc, ple de monstres horribles, que envien flames, fum, i gemecs cobreixen Armida i Almirena; se les emporten pels aires deixant en el seu lloc dues fúries que, després de fer burla de Rinaldo, desapareixen.</i>
PRELUDE	PRELUDI
ARIA <u>Rinaldo</u> Cara sposa, amante cara, Dove sei ? Deh !ritorna a' pianti miei ! Del vostr' Erebo sull'ara, Colla face dello sdegno Io vi sfido, o spirti rei!	ÀRIA <u>Rinaldo</u> Estimada esposa, amant estimada, on ets? Ah, respon als meus crits! A l'altar del teu Èreb, amb l'ardor de la meva indignació us desafio, esperits cruels!
SCENA VII	ESCENA 7
<i>Goffredo, Eustazio, e Rinaldo immobile, cogli occhi fissi a terra, e sommerso in una gran confusione.</i>	<i>Goffredo, Eustazio i Rinaldo immòbil, els seus ulls fixats a terra i immers en una gran confusió.</i>
Recitativo <u>Goffredo</u> <i>Ch'insolito stupore lega gli sensi tuoi prode campione ?</i>	Recitativu <u>Goffredo</u> Quin insòlit estupor atordeix els teus sentits, valent campió?
<u>Eustazio</u> Quale a quell'alma forte meraviglia fatal scuote l'ardire ? Tu, che con braccio armato vibri fulmini in campo, abbagliato cadrai de' funesti pensieri ad un sol lampo?	<u>Eustazio</u> Quin poder sobrenatural va sacsejar l'ardor d'aquesta ànima forta? Tu, que amb braç armat fulmines en la batalla, seràs el protagonista del primer pensament funest?
<u>Rinaldo</u> Tale stupor m'occupa i sensi, e tale è il dolor che m'accuora, che posso a pena articolare gli accenti! Qui con note innocenti stavo spiegando del mio cor gl'affetti alla bella Almirena, quando (oh cieli, che pena!) amazzone corsara	<u>Rinaldo</u> Aquesta estupefacció ocupa els meus sentits, i tal és el dolor que m'afligeix, que a penes puc articular paraula! Aquí, amb paraules innocents explicava els afectes del meu cor a la bella Almirena, quan (oh, déus, quina desgràcia!)

tentò rapir a me gioia sì rara.	una amazona pirata va intentar robar-me l'alegria.
ARIA <u>Rinaldo</u> Cor ingrato, ti rammembri, e non scoppi di dolor ? Ma se stupido rassembri, ti risvegli il mio furor !	ÀRIA <u>Rinaldo</u> Cor ingrat, ho recordes, i no esclates de dolor? Només el pensament de la teva malícia desperta la meva fúria!
Recitativo <u>Rinaldo</u> Io allora impugno il brando a prò del moi tesoro; quando tartareo coro m'involò in un' istante la nemica, e l'amante; forse fu error, ch'alla beltà divina credè Pluton, che fosse Proserpina.	Recitativu <u>Rinaldo</u> Sostinc llavors l'espasa per defensar el meu tresor; quan un cor infernal s'emporta en un instant la meva enemiga i l'amant; potser per error, per la seva la bellesa divina, hagi cregut Plutó que ella era Proserpina.
<u>Goffredo</u> Un mio giusto dolor l'anima ingombra !	<u>Goffredo</u> El meu dolor just m'aclapara l'ànima!
<u>Eustazio</u> Insoliti portenti! Ma tra sì fieri eventi Ti consola, german, Rinaldo, spera; Ch'a piè d'un monte, in cavernoso sasso, Giace uom, che delle stelle Spiar sa il corso, e qual virtute alligna Nelle pietre, nell'erbe; Questi m'e noto, ivi Pronti n'andrem a ricercar consiglio.	<u>Eustazio</u> Prodigis inusuals! Però entre tots aquests horrors, consola't, germà Rinaldo, espera; que al peu d'una muntanya, en una cova, viu un home que pot llegir el curs de les estrelles, i coneix les virtuts que s'amaguen en les pedres i en les herbes. És un amic, correm a buscar el seu consell.
<u>Goffredo</u> Il mio core ne freme.	<u>Goffredo</u> El meu cor tremola.
<u>Eustazio</u> Lieta scorta ne sia una belle speme !	<u>Eustazio</u> Que l'esperança ens acompanyi!
ARIA <u>Eustazio</u> Col valor, colla virtù or si vada a trionfar. Dall'indegna schiavitù l'alta prole io vo' ritrar. (Goffredo ed Eustazio vanno via)	ÀRIA <u>Eustazio</u> Amb valentia, amb virtut, ara hem de triomfar. De l'esclavitud indigna alliberaré l'ànima ben nascuda. (Godofredo i Eustazio marxen)
SCENA VIII	ESCENA 8
Recitativo <u>Rinaldo</u> (solo) Di speranza un bel raggio ritorni a rischiarar l'alma smarrita; Sì adorata mia vita! Corro veloce ad oppugnar gl'inganni; Amor, sol per pietà, dammi i tuoi vanni!	Recitativu <u>Rinaldo</u> (sol) Un bell raig d'esperança torna a consolar la meva ànima afligida; sí, estimada vida! Corro rabent a descobrir l'engany; Amor, per pietat, dona'm les teves ales!

<p>ARIA <u>Rinaldo</u> Venti, turbini, prestate Le vostr'ali a questo piè. Cieli, numi, il braccio armate contro chi pena mi diè.</p>	<p>ÀRIA <u>Rinaldo</u> Vents, remolins, presteu les vostres ales a aquest peu. Cels, déus, armeu el meu braç contra aquell que em va portar aquesta pena.</p>
ATTO SECONDO	Acte II
SCENA I	ESCENA 1
<p><i>Gran mare placido, in cui riflette un bellissimo iri; vicina al lido sta una barca sull'ancora, ed al timone della medesima v'è uno spirito in forma di bella donna. Due Sirene vanno saltando nelle onde.</i></p>	<p><i>Un gran mar tranquil que reflecteix un bell arc de Sant Martí; a prop de la platja hi ha ancorat un vaixell, i al seu timó hi ha un esperit en forma de bella jove. Dues sirenes salten entre les onades.</i></p>
<p>ARIA <u>Eustazio</u> Siam prossimi al porto, Per prender conforto Al nostro penar. Ch'il cor si consoli, Il duolo s'involi Da chi sa sperar.</p>	<p>ÀRIA <u>Eustazio</u> Som a prop del port, aviat donarem descans al nostre dolor. El cor es consola, el dolor desapareix per als que saben esperar.</p>
SCENA II	ESCENA 2
<p><i>Rinaldo, Goffredo escono con fretta.</i></p>	<p><i>Rinaldo, Goffredo surten de pressa.</i></p>
<p>Recitativo <u>Rinaldo</u> A quel sasso bramato, (Da qui fra l'ombre del mio cieco duolo) Spero trar di pietà liete faville, Quanto ne resta?</p>	<p>Recitativu <u>Rinaldo</u> Aquella roca tan desitjada, (entre les tenebres del meu dol cec) de la qual espero treure una espurna de felicitat, és encara lluny?</p>
<p><u>Goffredo</u> E quando La soglia bacierem del mago amico?</p>	<p><u>Goffredo</u> I quan tocarem el llindar del teu amic mag?</p>
<p><u>Eustazio</u> Da questo lido aprico, Di quel fatale albergo Non distano i confini, e fra momenti Dell'alto affar iscoprirem gli eventi.</p>	<p><u>Eustazio</u> Des d'aquesta riba assolellada fins a aquell recer fatal el camí no és llarg, i d'aquí poc coneixerem tots els detalls del cas.</p>
SCENA III	ESCENA 3
<p><i>Mentre s'affrettano per seguire il loro viaggio, la Donna che sta nella barca invita Rinaldo ad entrarvi.</i></p>	<p><i>Mentre s'afanyen a seguir el seu viatge, la dona del vaixell convida Rinaldo a entrar-hi.</i></p>
<p>Recitativo <u>Donna</u> Per raccor d'Almirena I più dolci respiri,</p>	<p>Recitativu <u>Dona</u> Per escoltar d'Almirena, els sospirs més dolços,</p>

<p>Entra, Rinaldo, in questo agosto pino; Ella quivi mi spinse, ella t'attende Colà in spiaggia romita, Mesta, sola e tradita; Tanto importi le piacque, Di portar il tuo foco in mezzo all'acque.</p>	<p>entra, Rinaldo, en aquest august vaixell; ella m'envia, t'està esperant allà, a la platja solitària, trista, sola i traïda; per arribar a ella hauràs de portar la flama enmig de les aigües.</p>
<p><i>Mentre Rinaldo, Goffredo ed Eustazio restano attoniti per quell'invito, le Sirene cantano e saltano.</i></p>	<p><i>Mentre Rinaldo, Goffredo i Eustazio queden atònits per aquesta invitació, les sirenes canten i salten.</i></p>
<p>ARIA à 2 <u>Sirene</u> Il vostro maggio De' bei verdi anni, O ori amanti, Sempre costanti Sfiorate in amore! Né un falso raggio D'onor v'affanni, Che sol beato Chi amante amato Possede un bel core.</p>	<p>ÀRIA A 2 <u>Sirenes</u> El maig dels vostres bells anys de joventut, oh, amants daurats, sempre constants gaudi de l'amor! Que no us preocupi ni un sol fals raig d'honor, perquè només és afortunat aquell amant estimat que té bon cor.</p>
<p>Recitativo <u>Rinaldo</u> Qual incognita forza Mi spinge ad eseguir l'alto comando ? (Sta un poco sospeso, e poi con furia si risolve d'entrar in barca, ma viene arretato da goffredoe da Eustazio) si Almirena, mia vita, a te ne vengo.</p>	<p>Recitatiu <u>Rinaldo</u> Quina força desconeguda m'impulsa a dur a terme l'alt mandat? (Dubta un moment i, després, amb fúria decideix entrar al vaixell, però és detingut <i>per Goffredo i Eustazio.</i>) Sí, Almirena, vida meva, vinc cap a tu.</p>
<p><u>Goffredo</u> O gran guerrier, t'arresta, Ferma l'incauto piede!</p>	<p><u>Goffredo</u> Oh, gran guerrier, atura't, atura el teu pas imprudent!</p>
<p><u>Eustazio</u> Qual ignobil cimento!</p>	<p><u>Eustazio</u> Què és aquesta prova malvada?</p>
<p><u>Rinaldo</u> Spero, temo, confido, e in un pavento.</p>	<p><u>Rinaldo</u> Espero, temo, confio i dubto.</p>
<p><i>(Mentre sta sospeso, la Donna lo richiama di novo, ed egli furiosamente vuol entrar in barca, ma viene fermato da Goffredo, e da Eustazio.)</i></p>	<p><i>(Mentre dubta, la dona el torna a cridar, i ell, furiós, vol pujar al vaixell, però és aturat per Goffredo i per Eustazio.)</i></p>
<p><u>Donna</u> Rinaldo, affretta i passi!</p>	<p><u>Dona</u> Rinaldo, afanya't!</p>
<p><u>Rinaldo</u> Sì, Almirena, a te corro.</p>	<p><u>Rinaldo</u> Sí, Almirena, correré cap a tu.</p>
<p><u>Goffredo</u> La tua gloria?</p>	<p><u>Goffredo</u> I la teva glòria?</p>
<p><u>Rinaldo</u> Ne freme.</p>	<p><u>Rinaldo</u> No temo perdre-la.</p>

<u>Eustazio</u> Il tuo senno?	<u>Eustazio</u> I el teu seny?
<u>Rinaldo</u> Languisce.	<u>Rinaldo</u> Llangueix.
<u>Goffredo</u> Frena l'ardir?	<u>Goffredo</u> Atura l'ardor!
<u>Rinaldo</u> Non devo.	<u>Rinaldo</u> No ho faré.
<u>Eustazio</u> Pensa a' casi tuoi!	<u>Eustazio</u> Pensa en els teus deures!
<u>Rinaldo</u> Il cor non pave.	<u>Rinaldo</u> No tinc por de res.
<u>Goffredo</u> Sion ti chiama.	<u>Goffredo</u> Sió et crida.
<u>Rinaldo</u> Ed il mio ben m'invita.	<u>Rinaldo</u> I el meu amor em convida.
<u>Eustazio</u> L'Erebo ti delude.	<u>Eustazio</u> Èreb t'enganya.
<u>Goffredo</u> Stige ti prende a scherno	<u>Goffredo</u> L'Estix se'n riu de tu.
<u>Rinaldo</u> Pugnerò per quel bel sin coll'inferno!	<u>Rinaldo</u> Lluitaré amb l'infern si cal!
ARIA <u>Rinaldo</u> Il tricerbero umiliato Al mio brando renderò, E d'Alcide l'alto fato Colà giù rinoverò.	ÀRIA <u>Rinaldo</u> El ca Cèrber, humiliat, es rendirà a la meva espasa, i el destí d'Alcides allà baix canviaré.
<i>(Cantando entra nello barca, la Donna subito s'allonga in alto mare. Le Sirene cantano, e saltano sin a tanto che la barca si vede, ma perdita di vista, si sommergono nel mare. Goffredo ed Eustazio avendolo seguito cogli occhi, restano confusi.)</i>	<i>(Entra a la barca cantant, la dona salta ràpidament al mar. Les sirenes canten i salten mentre es veu el vaixell, però, quan es perd de vista, se submergeixen al mar. Goffredo i Eustazio, després d'haver-ho seguit tot amb la mirada, resten immòbils.)</i>
Recitativo <u>Eustazio</u> Signor, strano ardimento! Sui vortici dell'onde, All'aure di lusinghe, Fidar la propria gloria!	Recitativu <u>Eustazio</u> Senyor, estrany atreviment! Encomanar la pròpia glòria als capricis de les seduccions sobre els remolins de les onades!
<u>Goffredo</u> Ciò fu indegna vittoria Del barbaro Acheronte; Ma di tal duolo a fronte	<u>Goffredo</u> Aquesta fou una victòria indigna per al bàrbar Aqueront;

<p>Non paventi il mio core. La figlia, oh dio! È smarrita! L'eroe sen fugge a volo! Speme, virtù, non mi lasciate solo!</p>	<p>però el meu cor no té por d'enfrontar-se en aquest duel. La meva filla, oh Déu! Està perduda! L'heroi ha fugit! Esperança, virtut, no m'abandoneu!</p>
<p>ARIA <u>Goffredo</u> Mio cor, che mi sai dir? O vincer, o morir, sì, sì, t'intendo! Se la mia gloria freme, Sol da una bella speme lo pace attendo. (Ils partent)</p>	<p>ÀRIA <u>Goffredo</u> Cor meu, què em dius? O vèncer, o morir, sí, sí, t'entenc! Si la meva glòria tremola, espero la pau amb bona esperança. (<i>Surten.</i>)</p>
SCENA IV	ESCENA 4
<i>Giardino delizioso nel palazzo incantato d'Armida. Argante ed Almirena.</i>	<i>Deliciós jardí al palau encantat d'Armida. Argante i Almirena.</i>
<p>Recitativo <u>Almirena</u> Armida, dispietata! Colla forza d'abisso Rapirmi al caro ciel de' miei contenti! E qui con duolo eterno Vivia mi tieni in tormentoso inferno!</p>	<p>Recitatiu <u>Almirena</u> Armida, despietada! Amb la força de l'abisme vols robar-me la meva estimada joia! I aquí, amb dol etern viva em mantens en turmentador infern!</p>
<p><u>Argante</u> Non funestar, o bella, Di due luci divine il dolce raggio, Che per pietà mi sento il cor a frangere</p>	<p><u>Argante</u> No ploris, preciosa, el dolç raig dels teus ulls divins m'està trencant el cor.</p>
<p><u>Almirena</u> Signor, deh ! per pietà, lasciami piangere !</p>	<p><u>Almirena</u> Ai, Senyor! Per pietat, deixa'm plorar!</p>
<p><u>Argante</u> Oscura questo pianto Il bel fuoco d'amor, ch'in me s'accese Per te, mia cara.</p>	<p><u>Argante</u> Aquest plany enfosqueix el bell foc de l'amor, que es va encendre en mi per tu, estimada meva.</p>
<p><u>Almirena</u> In questi lacci avvolta, Non è il moi cor soggetto D'un amoroso affetto.</p>	<p><u>Almirena</u> En aquesta presó, el meu cor no està sotmès a un afecte amorós.</p>
<p><u>Argante</u> Tu, del mio cor reina Con dispotico impero, Puoi dar legge a quest'alma.</p>	<p><u>Argante</u> Tu, sobirana del meu cor amb despòtic poder, pots regnar en aquesta ànima.</p>
<p><u>Almirena</u> Ah! Non è vero.</p>	<p><u>Almirena</u> Ah! Això no és pas cert.</p>
<p><u>Argante</u></p>	<p><u>Argante</u></p>

Vuoi che mio ferro t'apra il varco a quel seno, ove il mio cor trapasi?	Vols que la meva espasa t'obri el camí al meu si per traspasar-me el cor?
<u>Allmirena</u> Ah! no, tanto non chiedo; eh! se m'amassi!	<u>Almirena</u> Ah! No, no demano tant; només que m'estimis!
<u>Aargante</u> Della mia fedeltate Qual fia un pegno sicur?	<u>Argante</u> Què et podria convèncer de la meva fidelitat?
<u>Almirena</u> La libertate.	<u>Almirena</u> La llibertat.
<u>Argante</u> Malagevol comando!	<u>Argante</u> Ingrata petició!
<u>Almirena</u> Amor mentito!	<u>Almirena</u> Amor mentider!
<u>Argante</u> E se ad Armida, o cara, nel procurar al tuo bel piè lo scampo, note fien quelle fiamme, che per te, mio tesoro, struggono il core? Scopo saremo entrambi d'amor geleso e d'infernal furore; e pur mi sento il cor a frangere.	<u>Argante</u> I si, oh, estimada, en permetre't fugir, estava negant a Armida la flama que em consumeix el cor per tu, tesoro meu? Tots dos seriem preses del seu amor gelós i de la fúria infernal; i tanmateix se'm trenca el cor.
<u>Almirena</u> Dunque lasciami piangere.	<u>Almirena</u> Deixa'm doncs plorar.
ARIA <u>Almirena</u> Lascia ch'io pianga Mia cruda sorte, E che sospiri La libertà. Il duolo infranga Queste ritorte, De' miei martiri Sol per pietà.	ÀRIA <u>Almirena</u> Deixa'm plorar la meva sort cruel, i sospirar per la llibertat. Que el dolor trenqui aquestes cadenes dels meus martiris, només per pietat.
Recitativo <u>Argante</u> Ah sul bel labbro Armore Di possente magia formò le note, Per tormentarmi il core. <u>Argante</u> , che risolti ? Pensier, che mi sai dir ? Ah! ch' il moi petto Più resister non puote a tanto affetto !	Recitativu <u>Argante</u> Ah, la poderosa màgia de l'amor parla a través dels seus llavis, per turmentar el meu cor. <u>Argante</u> , què decideixes? Seny, què em pots dir? Ah! El meu pit ja no pot resistir tant afecte!
ARIA <u>Argante</u> Basta che sol tu chieda,	ÀRIA <u>Argante</u> Només cal que ho demanis

<p>Per ottenere da me, Bocca amorosa. Solo ch'il cor ti veda, Tutto si perde in te, Guancia vezzosa! (Vanno via.)</p>	<p>per obtenir de mi paraules amoroses. Només en veure't el meu cor es fon, rostre encisador! (<i>Surten.</i>)</p>
SCENA V	ESCENA 5
<p>Recitativo <u>Armida</u> Cingetemi d'alloro Le trionfali chiome! Rinaldo, il più possente, ÇTerror dell'arme Assire, In umile olocausto Sull'altar del mio sdegno Cadrà svenato al suolo. Conducetelo quivi, o spirti, a volo!</p>	<p>Recitativu <u>Armida</u> Corona de llorer, trionfal cabellera! Rinaldo, el més poderós, terror dels exèrcits d'Assíria, en l'holocaust humil, sobre l'altar del meu menyspreu caurà dessagnat a terra. Porteu-lo aquí, esperits, us ho ordeno!</p>
SCENA VI	ESCENA 6
<i>Due spirti conducono Rinaldo alla presenza d'Armida.</i>	<i>Dos esperits porten Rinaldo a la presència d'Armida.</i>
<p>Recitativo <u>Rinaldo</u> Perfida, un cor illustre Ha ben forza bastante Per isprezzar l'inferno; O rendimi Almirena, O pagherai con questo acciar la pena.</p>	<p>Recitativu <u>Rinaldo</u> Pèrfida, un cor il·lustre té prou força per menysprear l'infern; torna'm Almirena, o pagaràs amb aquesta espasa la teva gosadia.</p>
<p><u>Armida</u> D'Armida a fronte si superbi accenti?</p>	<p><u>Armida</u> Tan orgullós et mostres davant d'Armida?</p>
<p><u>Rinaldo</u> A fronte ancor de' più crude tormenti.</p>	<p><u>Rinaldo</u> Fins i tot davant dels turments més cruels.</p>
<p><u>Armida</u> Mio prigionier tu sei.</p>	<p><u>Armida</u> Ets el meu presoner.</p>
<p><u>Rinaldo</u> Sin nell'alma non giunge il mio servaggio.</p>	<p><u>Rinaldo</u> La meva ànima resta lliure.</p>
<p><u>Armida</u> È in mia balia la vita.</p>	<p><u>Armida</u> La teva vida està a les meves mans.</p>
<p><u>Rinaldo</u> La morte non paventa un'alma invitta.</p>	<p><u>Rinaldo</u> La mort no espanta una ànima invencible.</p>
<p><u>Armida</u> (a parte) (Splende su quel bel volto Un non so che, ch'il cor mi rasserena.)</p>	<p><u>Armida</u> (<i>a part</i>) (En aquest rostre exquisit brilla un no-sé-què que calma el meu cor).</p>
<u>Rinaldo</u>	<u>Rinaldo</u>

Omai rendi Almirena!	Entrega'm Almirena!
<u>Armida</u> (a parte) (Con incognito affetto Mi serpe al cor un'amorosa pena)	<u>Armida</u> (a part) (Un sentiment desconegut m'omple el cor d'una pena d'amor).
<u>Rinaldo</u> Rendimi, sì, crudel, rendimi Almirena!	<u>Rinaldo</u> Torna'm, cruel, torna'm Almirena.
<u>Armida</u> (Ma d'un nemico atroce Sarà trofeo il mio core?)	<u>Armida</u> (Però serà el meu cor trofeu d'un enemic atroç?)
<u>Rinaldo</u> Ha forza il mio furore, Per atterrar il tuo infernal drapello.	<u>Rinaldo</u> La meva fúria tindrà la força per derrotar el teu esquadró infernal.
<u>Armida</u> (a parte) (Son vinta, sì; non lo credea sì bello) Rinaldo, in questa spiaggia Ogn'aura spira amore; L'onda, l'augello, il Fiore T'invitan solo ad amorosi amplessi; Depon quell'ira infida, Vinto non più, ma vincitor d'Armida! T'amo, oh caro.	<u>Armida</u> (a part) (Estic derrotada, sí; no el creia tan bell) Rinaldo, en aquesta platja, cada brisa parla d'amor; l'onada, l'ocell, la flor et conviden només a les abraçades amoroses; oblida aquella ira desafiant, no ets el vençut, sinó el vencedor d'Armida! T'estimo, oh, amor.
<u>Rinaldo</u> Io t'aborro!	<u>Rinaldo</u> I jo t'odio!
<u>Armida</u> Prendi questo mio cor!	<u>Armida</u> Accepta aquest cor meu!
<u>Rinaldo</u> Per lacerarlo.	<u>Rinaldo</u> Per esquinçar-lo.
<u>Armida</u> Mille gioie t'appresto.	<u>Armida</u> Et donaré mil goigs.
<u>Rinaldo</u> Io mille pene.	<u>Rinaldo</u> I jo mil penes.
<u>Armida</u> T'ammoliscano i prieghi!	<u>Armida</u> Que els meus precis endolceixin el teu cor!
<u>Rinaldo</u> Io li detesto.	<u>Rinaldo</u> Jo els detesto.
<u>Armida</u> Abbian forza i sospir?	<u>Armida</u> Que els meus sospirs tinguin força.
<u>Rinaldo</u> D'accender l'ira.	<u>Rinaldo</u> Per encendre la meva ira.

<u>Armida</u> M'obbedisce l'inferno.	<u>Armida</u> L'infern m'obeeix.
<u>Rinaldo</u> Io ti disprezzo.	<u>Rinaldo</u> Jo et menyspreo.
<u>Armida</u> Pensa ch'io son...	<u>Armida</u> Pensa que soc...
<u>Rinaldo</u> Tiranna.	<u>Rinaldo</u> Una tirana.
<u>Armida</u> Risolvi	<u>Armida</u> Decideix
<u>Rinaldo</u> La vendetta.	<u>Rinaldo</u> Venjança.
<u>Armida</u> Per pietade!	<u>Armida</u> Per pietat!
<u>Rinaldo</u> A te corro, o mia diletta! (Vuol andarsene.)	<u>Rinaldo</u> Corro cap a tu, estimada! (<i>vol marxar</i>)
DUETTO (Armida, Rinaldo)	DUET (Armida, Rinaldo)
<u>Armida</u> Fermati!	<u>Armida</u> Atura't!
<u>Rinaldo</u> No, crudel!	<u>Rinaldo</u> No, cruel!
<u>Armida</u> Armida son fedel	<u>Armida</u> Armida és fidel
<u>Rinaldo</u> Spietata, infida! Lasciami!	<u>Rinaldo</u> Despietada, traïdora! Deixa'm!
<u>Armida</u> Pria morir!	<u>Armida</u> Abans morir!
<u>Rinaldo</u> Non posso più soffrir.	<u>Rinaldo</u> No puc suportar aquest patiment.
<u>Armida</u> Vuoi ch'io m'uccida?	<u>Armida</u> Vols que em suïcidi?
SCENA VII	ESCENA 7
<i>Armida si cangia in Almirena</i>	<i>Armida es transforma en Almirena.</i>
Recitativo <u>Armida</u> Crudel, tu ch'involasti	Recitativu <u>Armida</u> Cruel, tu que em vas robar

Al mio core la calma, Un sol guardo mi nieghi a tante pene?	la calma del meu cor, una sola mirada em negues amb tanta força?
<u>Rinaldo</u> Che veggio! Idolo mio! Sei tu, mio bene? Deh! Vieni a consolar l'alma smarrita!	<u>Rinaldo</u> Què veig! El meu amor! Ets tu, estimada meva? Ah! Vine a consolar l'ànima perduda!
<u>Armida</u> Quivi con molle vita Vai fometando una novella brama, E lasci sì chi t'ama?	<u>Armida</u> Tu, infidel, fomentes una nova conquesta, i abandones qui t'estima?
<u>Rinaldo</u> No, cara, che tu sei La sospirata meta, e in questo loco Sol d'Armida crudel viddi 'l sembiante.	<u>Rinaldo</u> No, estimada, és per tu per qui sospiro, però en aquest lloc només veig el rostre de la cruel Armida.
<u>Armida</u> Stringimi dunque al sen.	<u>Armida</u> Porta'm al teu cor.
<u>Rinaldo</u> Beato amante! (Nell'abbracciarsi, Armida riprende la sua forma, e Rinaldo fugge.)	<u>Rinaldo</u> Beneit amant! (<i>En abraçar-se, Armida recupera la seva forma, i Rinaldo fuig.</i>)
<u>Rinaldo</u> Sfinge, un penoso horrorre Arrecchi nel mio core! Giove, lancia il tuo telo! Non avrà per costei fulmini il cielo? (Armida si cangia un'altro volta in Almirena.)	<u>Rinaldo</u> Esfinx, un horror dolorós enfoneses al meu cor! Júpiter, dona't! El cel no tindrà llamps per castigar-la? (<i>Armida es torna a transformar en Almirena.</i>)
<u>Armida</u> Corri fra queste braccia!	<u>Armida</u> Corre als meus braços!
<u>Rinaldo</u> Anima mia! (Va per abbracciarla, poi si ferma.) Ma che tenti, Rinaldo! Forse sotto quel viso V'è l'inferno co' un vel del paradiso.	<u>Rinaldo</u> Ànima meva! (<i>Va a abraçar-la, després s'atura.</i>) Però què intentes, Rinaldo? Potser sota aquesta cara hi ha un infern amb un vel celestial.
ARIA <u>Rinaldo</u> Abbrugio, avampo e fremo Di sdegno e di furor. Spero, ma sempre temo D'un infernal error. (Va via.)	ÀRIA <u>Rinaldo</u> Cremo i tremolo de desdeny i de fúria. Tinc esperança, però sempre temo l'error fatal. (<i>Surt.</i>)
SCENA VIII	ESCENA 8
<i>Armido sola, riprende la sua propria forma.</i>	<i>Armida sola, recupera la seva forma.</i>
Recitativo accompagnato <u>Armida</u>	Recitativu accompagnato <u>Armida</u>

<p>Dunque i lacci d'un volto, Tante gioie promesse, Li spaventi d'inferno, Forza n'avran per arrestar quel crudo? E tu il segui, o mio core! Fatto trofeo d'un infelice amore! No! si svegli 'l furore, Si raggiunga l'ingrato, Cada a' miei piè svenato! Ohimè! Che fia? Uccier l'alma mia? Ah! Debole mio petto, A un traditor anco puoi dar ricetta? Su, su, furie, ritrovate Nova sorte di pena e di flagello! S'uccida, sì. Eh! No, ch'è troppo bello!</p>	<p>Així ni els paranyes d'un rostre, ni els goigs promesos, ni els terrors de l'infern tindran força per retenir aquest neci? I tu el segueixes, cor meu! He fet un trofeu d'un amor infeliç! No! Si desperta la meva fúria, que arribi a l'ingrat, i caigui exhaust als meus peus! Ai de mi! Què faré? Matar la meva ànima? Ah! El meu pit feble podrà acollir un traïdor? Ànim, fúria meva, troba nous motius de dolor i flagell! El suïcidi, sí. Ah! Seria massa bonic.</p>
<p>ARIA <u>Armida</u> Ah! crudel, Il pianto mio Deh! Ti mova per pietà! O infedel, Al mio desio Proverai la crudeltà.</p>	<p>ÀRIA <u>Armida</u> Ah! Cruel! Que el meu plany, et commogui! Oh, infidel, pel meu desig, sabràs què és la crueltat.</p>
SCENA IX	ESCENA 9
<p>Recitativo <u>Armida</u> Riprendiam d'Almirena Il mentito semiante in questo loco, Che forse qual farfalla Ritornerà Rinaldo al suo bel foco.</p>	<p>Recitatiu <u>Armida</u> Reprenguem el fals rostre d'Almirena en aquest lloc. Potser, com una papallona, Rinaldo tornarà al seu bell foc.</p>
<i>Armida riprende la forma d'Almirena,</i>	<i>Armida recupera la forma d'Almirena, després arriba Argante.</i>
<p><u>Argante</u> Adorata Almirena, Ogni breve dimora, Che dal tuo bello fa l'anima mia, È pena acerba e ria. <i>(Armida riguarda Argante con sdegno.)</i> Tu con rai luminosi Fai splendor quelle stelle, Che mi promiser sì felici influssi? <i>(Armida lo riguarda con più sdegno di prima.)</i> Anima mia, ti rasserena omai, Che della cruda Armida In breve ti trarrò da lacci indegni. <i>(Armida resta sospesa senza guardarlo.)</i> Deh! Non tener l'animo tuo perplesso, S'impegna di contento la mia fé, la mia forza, E questo amplesso! <i>(Mentre Argante va per abbracciarla, Armida riprende la sua forma, e lo respinge con gran furia.)</i></p>	<p><u>Argante</u> Adorada Almirena, el més mínim retard que la teva bellesa imposa al meu cor, causa un dolor amarg i ira. <i>(Armida mira Argante amb desdeny)</i> Tu, amb raigs lluminosos, fas brillar aquestes estrelles, què em prometen aquestes influències felices? <i>(Armida el mira amb més desdeny que abans)</i> Ànima meva, calma't ara, que aviat t'alliberaré de les cadenes indignes de la cruel Armida. <i>(Armida es queda immòbil sense mirar-lo)</i> Ah! Deixa de turmentar la teva ànima; pren com a garants la meva fe, la meva força i aquesta abraçada! <i>(Quan Argante va a abraçar-la, Armida recupera la seva forma, i el rebutja amb gran fúria.)</i></p>

<u>Armida</u> Traditor! Dimmi: è questa Del mio amor la mercede?	<u>Armida</u> Traïdor! Digues: és aquest el pagament pel meu amor?
<u>Argante</u> Oh dei! Che miro?	<u>Argante</u> Oh, déus! Què veig?
<u>Armida</u> Io, ch'il mio cor ti spiego Con affetti?	<u>Armida</u> A mi, que t'obro el meu cor amb afecte?
<u>Argante</u> No, 'l niego.	<u>Argante</u> No ho nego.
<u>Armida</u> Io, che l'inferno, o altero, Slego a tuo prò!	<u>Armida</u> A mi, que deslligo l'infern, oh altiu, al teu favor?
<u>Argante</u> Egli è vero.	<u>Argante</u> Això és cert.
<u>Armida</u> Tradirmi!	<u>Armida</u> Trair-me!
<u>Argante</u> Scusa un lampo D'intempestivo amore!	<u>Argante</u> Perdona aquest llampec d'amor intempestiu!
<u>Armida</u> I fulmini vedrai del mio furore.	<u>Armida</u> Ara coneixeràs els raigs de la meva fúria.
<u>Argante</u> T'acqueta!	<u>Argante</u> Calma't!
<u>Armida</u> No.	<u>Armida</u> No.
<u>Argante</u> Il rossore sia una rigida pena.	<u>Argante</u> La vergonya és un càstig molt dur.
<u>Armida</u> No.	<u>Armida</u> No.
<u>Argante</u> Sì, superba, amo Almirena.	<u>Argante</u> Sí, dona superba, amo Almirena.
<u>Armida</u> Stige ritiro.	<u>Armida</u> Et retiro el favor de l'Estix.
<u>Argante</u> Fa ciò, che t'aggrada; Senta i demoni tuoi basta mia spada. (Argante fugge sdegnato.)	<u>Argante</u> Fes com vulguis; per als teus dimonis, la meva espasa serà suficient. (Argante fuig indignat.)
ARIA Vo' far guerra, e vincer voglio Collo sdegno chi m'offende	ÀRIA Vull fer la guerra, i vull vèncer! Amb la indignació dels qui m'ofenen,

Vendicar i torti miei. Per abbatteu quell'orgoglio, Ch'il gran foco in sen m'accende, Saran meco i stessi Dei.	vull venjar els meus errors. Per descompondre aquell orgull, que m'abrassa el cor com el foc, els mateixos déus estaran amb mi.
ATTO TERZO	ACTE III
SCENA I	ESCENA 1
<i>Orrida montagna con dirupi e cascate d'acqua, nella sommità di cui si vede il castello incantato d'Armida, ch'è custodito da gran numero di mostri di varie forme; nel mezzo delle mura appare una porta con colonne di cristallo, e d'ogni sorte di gemme; a piedi della montagna v'è una spelonca, ove abita il Mago. Goffredo ed Eustazio considerando l'altezza della montagna.</i>	<i>Al cim d'una muntanya hòrrida amb penya-segats i cascades es pot veure el castell encantat d'Armida, custodiat per un gran nombre de monstres de diverses formes; al mig del mur hi ha una porta amb columnes de vidre i tota mena de gemmes; al peu de la muntanya hi ha una cova on viu el mag. Goffredo i Eustazio parlen a dalt de la muntanya.</i>
SINFONIA	SIMFONIA
<i>(Goffredo, Eustazio e soldati, essendo molto avanzati verso la cima, si presenta loro una compagnia de' mostri orribili con faci accese; di modo che una parte de' soldati atterriti ritornando indietro, un'altra squadra de' mostri taglia loro il cammino, e nel mezzo della loro confusione, s'apre la montagna, e gl'inghiotte, uscendo da quella voragine fiamme, fumo, e grandi strepiti. Al fine Goffredo ed Eustazio, con parte de' soldati, ritornano al Mago)</i>	<i>(A Goffredo, Eustazio i els soldats, molt avançats en l'ascensió cap al cim, se'ls presenta una companyia de monstres horribles amb rostres brillants; una part dels soldats, atemorits, tornen enrere, però un altre grup de monstres els talla el camí, i enmig de la confusió, la muntanya s'obre i se'ls empassa. Tot fugint d'aquella voràgine de flames, fum, i estrèpits, finalment Goffredo i Eustazio, amb part dels soldats, tornen amb el mag.)</i>
Recitativo <u>Godofredo</u> Tutta sua nera peste. D'Acheronte proviam qui le tempeste.	Recitatiu <u>Goffredo</u> Aquí Cocit vomita tota la seva pesta negra. De l'Aqueront la tempesta arriba fins aquí.
<u>Mago</u> Prodi campioni, non giunge il terreno valore A sormontar quell'infernal furore; Queste verghe fatal, ch'ora vi porgo, Faran fuggir quei mostri; Ite con piè sicuro, Che potran dar il corso al pigro Arturo.	<u>Mag</u> Valents campions, el valor de la terra no basta per superar aquella fúria infernal; aquestes llances màgiques, que ara us entrego, faran fugir els monstres; aneu amb peu segur, que elles donaran rumb al mandrós Arturo.
<u>Goffredo</u> German, all'opra!	<u>Goffredo</u> Germà, en marxa!
<i>(Ascendono di novo la montagna. Gli mostri come prima si presentano loro, ma per virtù di quelle verghe sono posti in fuga. Arrivati che sono alla cima, toccano colle verghe la porta del castello d'Armida, ed in un subito spariscono quelle mura e la montagna medesima con grandissimi strepiti, e resta in vece di quella un mare agitato; Goffredo ed Eustazio s'attengono ad una rupe pendenti sopra il mare, poi si vedono a coloro basso da un'altra parte.)</i>	<i>(Tornen a pujar la muntanya. Els monstres, com abans, se'ls presenten, però gràcies a les llances, fugen. En arribar al cim, toquen la porta del castell d'Armida amb les llances, i de seguida els murs i la muntanya desapareixen amb grans sons, i en el seu lloc queda un mar agitat; Goffredo i Eustazio s'aferren a una roca que penja sobre el mar, llavors se'ls veu tornar a terra per un altre costat).</i>
SCENA II	ESCENA 2

<i>Giardino d'Armida, che tiene uno stilo al petto d'Almirena per ucciderla, poi Rinaldo</i>	Jardí d'Armida, que sosté una daga contra el pit d'Almirena per matar-la; després Rinaldo.
Recitativo <u>Armida</u> Mori, svenata!	Recitatiu <u>Armida</u> Mor, desgraciada!
<u>Almirena</u> O numi!	<u>Almirena</u> Oh, déus!
Rinaldo T'arresta per pietà!	<u>Rinaldo</u> Atura't, per pietat!
<u>Armida</u> Ho d'aspe il core; Poiche le fiamme mie sprezzasti, indegno, Cada costei trafitta, Olocausto d'amor, vittima al sdegno!	<u>Armida</u> Tinc el cor ofès; perquè vas menysprear les meves flames, indigne; que caigui ella ferida, holocaust de l'amor, víctima del menyspreu.
<u>Rinaldo</u> Il mio pianto!	<u>Rinaldo</u> Escolta el meu plany!
<u>Armida</u> Dell'ira accresce i flutti	<u>Armida</u> Augmenta el foc de la meva ira.
<u>Rinaldo</u> L'innocenza!	<u>Rinaldo</u> La innocència!
<u>Armida</u> Il suo volto il fallo accese.	<u>Armida</u> El seu rostre va tenir la culpa.
<u>Rinaldo</u> Per il fuoco onde ardesti!	<u>Rinaldo</u> Abans et cremava el foc!
<u>Armida</u> È in tutto spento.	<u>Armida</u> S'ha extingit completament.
<u>Rinaldo</u> Pria questo sen trapassa!	<u>Rinaldo</u> Primer traspasa aquest pit.
<u>Armida</u> Il duol lo sveni!	<u>Armida</u> El dolor s'encarregarà de fer-ho!
<u>Rinaldo</u> Versa in fulmine, o ciel!	<u>Rinaldo</u> Envia un llamp, oh, cel!
<u>Armida</u> Io pria il suo sangue.	<u>Armida</u> Primer vessaré la seva sang.
<i>(Mentre Armida vuole lanciar il colpo, Rinaldo impugna la spada, e va con furia verso lei per ucciderla; ma subito escono dalla terra degli spiriti per custodirla.)</i>	<i>(Quan Armida vol llançar el cop, Rinaldo agafa l'espasa i, furiós, va a matar-la; però immediatament surten de la terra uns esperits per custodiar-la.)</i>
<u>Rinaldo</u> Al mio braccio cadrai, perfida, esangue!	<u>Rinaldo</u> Cauràs exsangüe pel meu braç, pèrfida!
SCENA III	ESCENA 3

<p>Recitativo <u>Armida</u> Nella guardata soglia Come osaste portar sicuro il piede!</p>	<p>Recitatiu <u>Armida</u> Com t'atreveixes a posar el peu al meu refugi custodiat?</p>
<p><i>Furie, pronte accorete, e da sotterra venga contro costor l'inferno in guerra!</i></p>	<p>Fúries, prepareu-vos ràpidament, que vingui l'infern a lluitar contra ells!</p>
<p><i>(Goffredo ed Eustazio toccando colle verghe il giardino incantato, in un subito il medesimo sparisce, e resta una gran campagna deserta, nel fondo di cui si vede la città di Gerusalemme da quella parte ov'è situata in collina; nella mura vi sta gran porta, a piedi di cui si vede una strada, che con tortuosi giri vien a finire nel piano. Goffredo, Eustazio e Rinaldo corrono ad abbracciarsi, e mentre Almirena vuol fare lo stesso, Armida la ferma e tenta di nuovo d'ucciderla collo stile)</i></p>	<p><i>(Goffredo i Eustazio toquen el jardí encantat amb les llances i, en un instant, tot desapareix i queda un enorme camp desert, al fons del qual es veu la ciutat de Jerusalem, la part situada als turons. Als murs de la ciutat hi ha una gran porta, de la qual surt un camí sinuós que porta a una plana. Goffredo, Eustazio i Rinaldo corren a abraçar-se, i quan Almirena vol fer el mateix, Armida l'atura i torna a intentar matar-la amb la daga.)</i></p>
<p><u>Goffredo</u> Prode Rinaldo!</p>	<p><u>Goffredo</u> Valent Rinaldo!</p>
<p><u>Rinaldo</u> Glorioso prence!</p>	<p><u>Rinaldo</u> Príncep gloriós!</p>
<p><u>Eustazio</u> Lascia ch'al sen ti stringa!</p>	<p><u>Eustazio</u> Deixa que t'abraci contra el meu cor.</p>
<p><u>Rinaldo</u> Io pur t'annodi</p>	<p><u>Rinaldo</u> Vine als meus braços.</p>
<p><u>Almirena</u> Chi mi soccorre! Aita!</p>	<p><u>Almirena</u> Qui vindrà al meu rescat? Ajuda!</p>
<p><i>(Rinaldo, impugna la spada, va contro Armida, ma nel lanciar il colpo, quella gli sparisce sotto il taglio.)</i></p>	<p><i>(Rinaldo agafa la seva espasa, va cap a Armida, però tan aviat com lliura el cop, ella desapareix al terra.)</i></p>
<p><u>Rinaldo</u> Ancor tenti, crudel, tormi la vita?</p>	<p><u>Rinaldo</u> Encara intentes matar la meva estimada?</p>
<p><u>Goffredo</u> Figlia!</p>	<p><u>Goffredo</u> Filla!</p>
<p><u>Almirena</u> Padre!</p>	<p><u>Almirena</u> Pare!</p>
<p><u>Eustazio</u> Mia cara!</p>	<p><u>Eustazio</u> Estimada meva!</p>
<p><u>Rinaldo</u> Idolo mio!</p>	<p><u>Rinaldo</u> Amor meu!</p>
<p><u>Goffredo</u> Fugga il duol!</p>	<p><u>Goffredo</u> Fora el dolor!</p>
<p><u>Almirena</u> Rieda il piacer!</p>	<p><u>Almirena</u> Que torni el plaer!</p>
<p><u>Eustazio e Rinaldo</u></p>	<p><u>Eustazio i Rinaldo</u></p>

E svanisca ogni tormento	I que tot turment desaparegui
<u>Almirena, Rinaldo, Goffredo ed Eustazio</u> al contento, al contento!	<u>Almirena, Rinaldo, Goffredo i Eustazio</u> davant la joia, la joia!
<u>Goffredo</u> Vinto il furor d'inferno, Il terreno furor vincer ne resta. Quando là in oriente Febo risorge ad indorare il mondo, German, le squadre appresta, Perché Sione cada; E tu Rinaldo, dèi Contaminata da' tuoi molli amori Col sangue del rubel purgar la spada. (Goffredo et Eustazio s'en vont).	<u>Goffredo</u> Vençuda la fúria de l'infern, queda per vèncer la fúria de la terra. Quan allà a l'Orient Febo s'aixeca de nou per il·luminar el món, germà, les tropes es preparen, perquè Sió caigui; i tu, Rinaldo, purga l'espasa contaminada pels teus amors tendres amb la sang dels rebels. (Goffredo i Eustazio surten.)
Recitativo <u>Rinaldo</u> Al trionfo s'affretti senza ritardo il corso! Mi stimolan l'amor, gloria, e rimorso.	Recitatiu <u>Rinaldo</u> Alleugera el pas sense demora cap al triomf! L'amor, la glòria i el remordiment m'animen.
SCENA IV	ESCENA 4
<i>Argante, seguito da tre generali.</i>	<i>Argante, seguit de tres generals.</i>
Recitativo <u>Argante</u> Chiuso fra quelle mura Langue il commun valore, o forti eroi; Quindi sian noti a voi Gli ultimi sensi nostri; Ch'oggi ogn'un si dimostri Non sol di fer, ma di coraggio armato, Perché l'oste nemica Cada al nostro valor, ceda al suo fato.	Recitatiu <u>Argante</u> Tancat dins d'aquests murs el nostre valor llangueix, oh, herois forts; així, que us siguin conegudes les nostres últimes decisions; avui tothom s'haurà d'armar no només de fe, sinó també de coratge, perquè l'enemic caigui davant el nostre valor i cedeixi al seu destí.
SCENA V	ESCENA 5
<i>Armida, e detti</i>	<i>Entra Armida.</i>
Recitativo <u>Armida</u> Per fomentar lo sdegno A fronte d'un sleal anco mi trovo?	Recitatiu <u>Armida</u> Per augmentar la indignació encara m'he d'enfrontar a una persona deslleial?
<u>Argante</u> Io pur l'ira rinovo Al tuo superbo aspetto.	<u>Argante</u> I la meva ira es renova a la vista del teu orgull.
<u>Armida</u> È l'offeso mio amor per te un Aletto.	<u>Armida</u> El meu amor ofès és per a tu un Al·lecto.

<u>Argante</u> L'affetto tuo non curo.	<u>Argante</u> Els teus sentiments no m'importen.
<u>Armida</u> Io i sdegni tuoi.	<u>Armida</u> Ni a mi la teva ira.
<u>Argante</u> Or è tempo di palme; Va, e non tentar d'effeminar gli eroi!	<u>Argante</u> En aquest dia de guerra, no intentis pas efeminar els herois.
<u>Armida</u> Ho un cor virile in petto, Che sa emular la gloria.	<u>Armida</u> Al meu pit batega un cor viril capaç d'emular la glòria.
<u>Argante</u> (un poco sospeso) Abbian sensi sì grandi al fin vittoria! Cara, perdon ti chiedo.	<u>Argante</u> <i>(dubtant lleugerament)</i> Aquests sentiments tan poderosos acabaran guanyant! Benvolguda, prego el teu perdó.
<u>Armida</u> (freddamente) Io no 'l rifiuto.	<u>Armida</u> <i>(fredament)</i> Jo no te'l nego.
<u>Argante</u> Accuso la mia colpa.	<u>Argante</u> Reconec la meva culpa.
<u>Armida</u> Egli m'è grato.	<u>Armida</u> T'ho agraeixo.
<u>Argante</u> Fu importuno l'amor.	<u>Argante</u> L'amor em va confondre.
<u>Armida</u> Io pure errai.	<u>Armida</u> Jo també vaig errar.
<u>Argante</u> (risolutamente) Solo per momenti.	<u>Argante</u> <i>(amb to resolt)</i> Només per un instant.
<u>Armida</u> Anch'io Rinaldo amai.	<u>Armida</u> Jo també vaig estimar Rinaldo.
<u>Armida ed Argante</u> Dunque mi sia concesso Di purgar il mio error con questo amplesso! (S'abbracciano.)	<u>Armida i Argante</u> Així que deixa'm esborrar el meu error amb aquesta abraçada! <i>(S'abracen.)</i>
<u>Argante</u> Or preparianne ad una estrema sorte.	<u>Argante</u> I ara, que es preparin per morir!
<u>Armida</u> E coi spenti nemici Un gran trofeo alla morte.	<u>Armida</u> Que els cadàvers enemics siguin la gran ofrena a la mort!
<u>Argante</u> Olà, cogli oricalchi Si destino a battaglia i stessi venti!	<u>Argante</u> Que els mateixos vents facin sonar les trompetes per cridar a la batalla!

<u>Armida</u> E sian nostri campioni Maccone in ciel, l'inferno, e gli elementi!	<u>Armida</u> I que siguin els nostresampions el cel, la terra, l'infern i els elements!
March	MARXA
<i>(Suonano tutte sorti d'istromenti militari, e si vede uscire della città l'armata, che arrivata a' piedi del monte passa con bell'ordine dinanzi Argante ed Armida, facendo loro gli soliti saluti militari)</i>	<i>S'escolta el so de tota mena d'instruments militars i es veu l'exèrcit sortint de la ciutat passant al peu de la muntanya per davant d'Argante i Armida i oferint les habituals salutacions militars.</i>
Recitativo <u>Argante</u> In quel bosco di strali Ne' lacci caderan que' indegni mostri.	Recitatiu <u>Argante</u> Que aquest bosc de llances aixafi i esquinci aquests monstres indignes
<u>Armida</u> E in un mare di sangue Spenti saranno i giusti sdegni nostri.	<u>Armida</u> I que un mar de sang renti amb justícia les nostres ofenses.
Duetto	DUET
<u>Armida ed Argante</u> Al trionfo del nostro furore Or corriamo que' mostri a legar. Che poi, caro/cara, questo core Dolce premio ti vuol dar! (Vanno via.)	<u>Armida i Argante</u> Correm ara a aquesta batalla que serà el triomf de la nostra fúria. Que torni la dolçor d'antany per la felicitat dels nostres cors! (<i>Surten.</i>)
SCENA VI	ESCENA 6
Goffredo, Rinaldo, Almirena.	<i>Goffredo, Rinaldo, Almirena.</i>
Recitativo <u>Goffredo</u> Di quei strani accidenti Se la serie ripiglio, Per dolor, per stupor, s'inarca il ciglio.	Recitatiu <u>Goffredo</u> Totes aquestes estranyes aventures han omplert la meva ànima de dolor i d'estupor i han canviat en felicitat.
<u>Almirena</u> A sì crudelo eventi Ancor non so se dormi, o se sia desta.	<u>Almirena</u> Després de fets tan cruels, no sé si estic somiant o si encara dormo.
<u>Rinaldo</u> Cessata la tempesta, Godiam, cara, la calma!	<u>Rinaldo</u> S'ha acabat la tempesta, gaudim de la calma, estimada!
<u>Almirena</u> Dell'aure dolci della tua bell'alma.	<u>Almirena</u> Amb la dolça brisa de la teva bella ànima.
ARIA <u>Almirena</u> Bel piacere È godere Fido amo! Questo fa contento il cor. La fermezza Sol apprezza Lo splendor,	ÀRIA <u>Almirena</u> L'amor lleial i el plaer fan feliç el cor. La perseverança pot apreciar l'esplendor

Che provien d'un grato cor.	dels sentiments provinents d'un cor noble.
SCENA VII	ESCENA 7
<i>Eustazio, e detti.</i>	<i>Eustazio i els anteriors.</i>
Recitativo <u>Eustazio</u> Signor, l'oste nemica Con barbari ululati S'avvicina alle tende, E già ne' nostri accende Desir di gloria ardenti; Tu quegli alti ardimenti Raffrena con gran senno, Ch'ognun fia pronto a venerarne il cenno.	Recitativu <u>Eustazio</u> Senyor, l'exèrcit enemic avança cap al nostre campament pronunciant crits bàrbars; el desig de glòria ardent s'ha apoderat dels nostres; i només una ordre teva podia calmar el seu ardor. Que tothom estigui preparat per respondre al senyal.
<u>Goffredo</u> Ecco il glorioso giorno, Che ne chiama al trionfo.	<u>Goffredo</u> Vet aquí el dia gloriós, en què arribarà el triomf.
<u>Rinaldo</u> Ecco le palme, Che spuntano nel campo.	<u>Rinaldo</u> Vet aquí els llores que coronaran el nostre exèrcit.
<u>Almirena</u> Ecco ne' tuoi bei lumi Che di gloria e d'amor folgora un lampo!	<u>Almirena</u> I vet aquí aquests bells raigs que resplendiran amb glòria i amor als teus ulls!
<u>Goffredo</u> German, le nostre tende Il custodir ti sia nobile incarco; Colà il nemico affrena, E da eventi marzial serba Almirena!	<u>Goffredo</u> Germà, tens la noble missió de custodiar el nostre campament i protegir Almirena contra l'ardor dels enemics!
<u>Rinaldo</u> Raccomando al tuo zel l'alto tesoro.	<u>Rinaldo</u> Et confio el meu estimat tresor.
<u>Eustazio</u> German, Rinaldo, i tuoi comandi adoro.	<u>Eustazio</u> Rinaldo, germà, estic a les teves ordres.
ARIA <u>Eustazio</u> Di Sion nell'alta sede La virtute ed il valore Oggi solo si vedrà. Ch'alfin nobile mercede D'alma grande, nobil core, È una belle felicità. (Va via con Almirena.)	ÀRIA <u>Eustazio</u> Només avui Sió veurà triomfar la virtut i el valor de la fe sagrada. Que la benaurança dolça sigui finalment la noble recompensa per als nostres grans cors i les nostres ànimes. (Surt amb Almirena.)
SCENA VIII	ESCENA 8
<i>(S'ode suonare tutti gli stromenti militari dei cristiani, e l'armata</i>	<i>S'escolten tots els instruments militars dels cristians i l'exèrcit,</i>

<i>con pompa solenne, a piedi, ed a cavallo, passa dinanzi Goffredo e Rinaldo, facendo loro i soliti saluti militari.)</i>	<i>amb pompa solemne, a peu i a cavall, passa per davant de Goffredo i Rinaldo donant la salutació militar.</i>
MARCH	MARXA
Recitativo <u>Rinaldo</u> Se ciò t'è in grado, o prence, Tu le falangi armate In campo aperto spingi; lo per obliquo calle Vo' che Sione oggi umiliata cada Del tuo nome in virtù, colla mia spada	Recitatiu <u>Rinaldo</u> Gran príncep, si pots, empeny les teves tropes armades al camp de batalla. Jo avançaré en diagonal perquè avui caigui Sió en virtut del teu nom i de la meva espasa.
<u>Goffredo</u> Degna è sol di grand'alma Malagevole impresa; Approvo il tuo consiglio; Io ti precedo in tanto. (Va via)	<u>Goffredo</u> Només un heroi com tu pot dur a terme una empresa tan difícil. Estic d'acord amb el teu consell; avanço just per davant teu. (Surt.)
<u>Rinaldo</u> Brilla l'anima mia sul lieto ciglio.	<u>Rinaldo</u> Que la meva ànima brilli dins dels ulls dolços.
ARIA <u>Rinaldo</u> Or la tromba in suon festante Mi richiama a trionfar. Qual guerriero e qual amante, Gloria e amor mi vuol bear. (Va via.)	ÀRIA <u>Rinaldo</u> Que la trompeta alegre em cridi a triomfar. La fama i l'amor faran felïços el guerrer i l'amant. (Surt.)
SCENA IX	ESCENA 9
<i>Argante esce colla sua armata, che dispone in ordine di battaglia.</i>	<i>Argante surt amb el seu exèrcit i el disposa en ordre de batalla.</i>
Recitativo <u>Argante</u> Miei fidi, ecco là un campo Colmo di mille furti, Più famoso che forte; Quello benigna sorte Or vi presenta; sù, prodi, pugname, Abbattete, atterrate! Per ong'un di quegli empi, Sian le rapine lor nostro tributo, E l'alme lor un olocausto a Pluto!	Recitatiu <u>Argante</u> Amics fidels, es presenta un exèrcit compost per mil lladres, més famosos que forts, de la mena més baixa: lluïteu, valents, derroteu-los! No deixeu amb vida cap d'aquests impius, que són els lladres dels nostres pobles, i oferiu les seves ànimes en holocaust a Plutó!
SCENA X	ESCENA 10
<i>Esce Goffredo con tutta la sua armata, e l'ordina per dar battaglia.</i>	<i>Goffredo entra amb tot el seu exèrcit, preparat per a la batalla.</i>
Recitativo <u>Goffredo</u> Magnanimi campioni, Ecco l'ultimo giorno	Recitatiu <u>Goffredo</u> Guerrers valents, avui és l'últim dia

Delle vostre fatiche, Quel che tanto bramaste. Quivi una selva d'aste Il nemico ha congiunto; Perché vinciam più guerre in un sol punto. Combattete qual forti, e a monti estinti Vadan color sossopra, Perché solo un bel fin corona l'opra.	de la vostra dura tasca, que tots els nostres desitjos siguin concedits. Un bosc de llances s'ha unit aquí a l'enemic: perquè el derrotem més ràpidament amb un sol cop. Lluitem com lleons i els morts tenyiran les muntanyes de vermell perquè només un bell final coroni aquesta obra.
BATTAGLIA	BATALLA
<i>S'attacca una battaglia regolata, che sta in bilancia da una parte e dall'altra; ma Rinaldo, avendo di già preso la città, discende dal monte con una squadra, ed assalisce per fianco gli nemici, che si danno alla fuga, non restando il medesimo di darli la caccia.</i>	<i>Comença una batalla campal molt equilibrada a banda i banda. Però Rinaldo, que ja ha pres la ciutat, baixa del turó amb les seves tropes i ataca el flanc dels enemics que fugen, perseguits pels soldats de Rinaldo.</i>
SCENA XI	ESCENA 11
<i>Rinaldo conduisant Argante enchaîné.</i>	<i>Rinaldo conduint Argante encadenat.</i>
Recitativo <u>Rinaldo</u> Goffredo, ecco il superbo in lacci avvolto.	Recitativu <u>Rinaldo</u> Goffredo, vet aquí l'orgullós empresonat.
<u>Argante</u> Argante è vinto, e non il cor d'Argante, Che ragion sovra d'esso Gli astri non han.	<u>Argante</u> Argante és derrotat, però no el seu cor perquè el pensament es queda amb qui no té res més.
<u>Goffredo</u> Rinaldo, s'ascriva al tuo valor l'alto successo.	<u>Goffredo</u> Rinaldo, aquest gran èxit és fruit del teu valor.
SCENA XII	ESCENA 12
<i>Eustazio con Almirena, conducendo seco Armida prigioniera. Eustazio, Almirena, Armida e detti.</i>	<i>Entren Eustazio i Almirena amb Armida presonera.</i>
Recitativo <u>Eustazio</u> Ecco, german, la cruda, Che, mentre colle all'alte nostre tende Recar gli ultimi danni, Cade ne' ceppi, e negli estremi affanni	Recitativu <u>Eustazio</u> Germà, vet aquí la cruel, que, just quan es preparava per sembrar els pitjors danys entre les nostres tendes, ha caigut en les cadenes i els últims turments.
<u>Argante</u> Numi, che veggio!	<u>Argante</u> Per tots els cels, què veig!
<u>Armida</u> Sommi dei, che miro!	<u>Armida</u> Què veig, déus totpoderosos!
<u>Rinaldo</u> Cara, questa è la meta.	<u>Rinaldo</u> Estimada, aquest és el final.
<u>Almirena</u>	<u>Almirena</u>

A cui sospiro.	Aquell que tant esperava.
<u>Goffredo</u> Or ne' sponsali eccelsi A quel alto valore	<u>Goffredo</u> Gaudim de la recompensa per la nostra valentia.
<u>Goffredo ed Almirena</u> sia pronuba la gioia al vostro amore!	<u>Goffredo i Almirena</u> Que la glòria encengui el vostre amor!
<u>Rinaldo ed Eustazio</u> sia pronuba la gioia al nostro amore! (S'abbracciano.)	<u>Rinaldo i Eustazio</u> Que la glòria encengui el nostre amor! (S'abracen.)
<u>Armida</u> D'un nume il più possente Han la scorta costor.	<u>Armida</u> Han tingut l'ajuda del déu més poderós.
<u>Argante</u> Varia la sorte.	<u>Argante</u> O de la sort.
<u>Rinaldo ed Almirena</u> In te sol l'alma mia si riconforta.	<u>Rinaldo i Almirena</u> Només en tu la meva ànima es reconforta.
<u>Armida</u> No, forse ch'al ciel piacque, Ch'io spegna al fin pentita Il mio foco infernal colle sacre acque. Verga indegna, ti spezzo. (Spezza la verga incantata.)	<u>Armida</u> No, sens dubte va voler el cel apagar, el meu foc infernal amb la seva aigua sagrada, com ho lamento ara! Llança indigna, et trencaré! (Trenca la llança encantada.)
<u>Argante</u> Il tuo consiglio Seguo, mia cara.	<u>Argante</u> Seguiré el teu exemple, estimada.
<u>Armida</u> (verso Goffredo) Il vostro rito io piglio.	<u>Armida</u> (a Goffredo) Abraço la teva fe.
<u>Rinaldo</u> O clemenza del ciel!	<u>Rinaldo</u> Oh, clemència dels cels!
<u>Almirena</u> Beata sorte!	<u>Almirena</u> Beneïda sort!
<u>Eustazio</u> Trionfo alter!	<u>Eustazio</u> Triomf suprem!
<u>Goffredo</u> La libertà vi dono.	<u>Goffredo</u> Us torno la llibertat.
<u>Argante</u> Cara, ti stringo.	<u>Argante</u> Abraça'm, estimada.
<u>Armida</u> Vien sposo al mio trono.	<u>Armida</u> Vine com a espòs i comparteix el meu tron.

CORO

Vinto è sol della virtù
Degli affetti il reo livor.
E felice è sol qua giù
Chi dà meta a un vano cor.

COR

L'únic vençut és
el culpable de rancor.
L'únic feliç es
qui no persegueix un objectiu va.